

Rigsdagstidende.

1857. Forhandlingerne paa Folkethinget. № 167.

Ottende Session.

46de Møde.

Torsdagen den 5te Februar.

(Forts.)

Monrad (fortsat): Derfor har Folkethinget en uimodsigelig Ret til at fordrø sig stillet enten paa den ene eller anden Maade; enten stillet saaledes, at den Sagsfører, det vælger, naar han hører til dem, der forøvrigt ere pligtige til at udføre slige Sager, ogsaa er forpligtet til at udføre Sagen for Folkethinget; saa er der ikke Tale om Andet, end at det er en befalede Sag, og saa faaer han sit af Retten tilkjendte Salair; — eller stillet saaledes, at Thinget har den samme Ret som en privat Mand, at kunne træffe en Overenskomst med en Sagsfører om at føre Sagen, og det følger da af sig selv, at det Salair, som man da vilde blive enig med en saadan Mand om, vilde hverken Landsthinget eller Regjeringen nægte sit Samtykke til. Derfor sagde ogsaa den ærede Rigsdagsmand, at dersom det var skeet dengang, dersom man, da man traf Aftale med den Mand, man senere valgte til offentlig Anklager, havde accorderet med ham om et Honorar som det, han vil faae, naar Forslaget antages, da maatte man nu være gaaet ind derpaa; det indrømmede han. Han sagde: vare I dengang komne til Thinget og havde sagt: vi kunne faae en Mand til at føre Sagen, men han forlanger saa og saa Meget, maae vi engagere ham for den Priis; da vilde Thinget upaatvivlelig have sagt Ja dertil, — men nu bagefter bør Thinget, mener den ærede

Rigsdagsmand, ikke gjøre det. Jeg troer imidlertid, — efter de Regler, der ellers følges i det borgerlige Samsund mellem Mand og Mand, — at hvad man vilde have gjort, dersom det paa et tidligere Trin var kommet til en bestemt og udtrykkelig Aftale, det gjør man ogsaa bagefter, selv om det er blevet foresømt at oprette nogen skreven Contract. Jeg skal udtale, hvorledes Sagen fra sin Begyndelse stod. Det staaer for min Erindring, at det iblandt Medlemmerne var en almindelig Formening, at den, der paatog sig det besværlige Gjerning at være offentlig Anklager, vilde faae et klækkeligt Bederlag derfor, og at Folkethinget ikke vilde nægte at votere det. Det staaer for min Erindring som udtalt fra mange Sider og som Noget, der heller ikke var den valgte Sagsfører ubekjendt. Jeg vil nødig sige Andet, end hvad jeg med fuldkommen Bestemthed erindrer, og jeg siger derfor: det er meget muligt, at jeg har udtalt den samme Formening, jeg erindrer det ikke med Bestemthed, men det er sikkert, at naar denne Formening er bleven yttret, har jeg ikke modtaget den. Det er sikkert, at jeg har deeltaget i den almindelige Formening, at den offentlige Anklager, navnlig med Hensyn til som Forholdene da stillede sig, vilde af Folkethinget blive voteret et klækkeligt Honorar, uden at jeg derved paa nogen som helst Maade vilde gjøre Indgreb hverken i det andet Things eller Regjeringens Myndighed til at bruge sine Regler til at holde Kassen lukket, naar de vilde det.

Jeg vilde gjerne svare bestemt paa det Spørgsmaal der er bleven rettet til mig, om det i streng Forstand er en Forpligtelse,